

Movement pour le socialisme / Bewegung für den Sozialismus.

Stöd det folkliga upproret i Libyen.

I. Vågen av demokratiska omvälvningar – med de första i Tunisien och Egypten – fortsätter i varierande styrka i ett allt växande antal länder i Nordafrika och på den arabiska halvön.

Folkmassorna i Tunisien och Egypten kämpar för att förverkliga sina demokratiska och sociala krav och för att undanröja det som är kvar av den gamla ordningen. Resningen mot överste Muammar Khaddafis diktatur som tog vid i Libyen den 17 februari (egentligen redan den 15 feb.) är – i ordens rätta mening – ett uppror ur folkets djupa led.

Hur har detta återgetts i massmedia? Man säger mestadels *“Kaos råder”*, *“Vi vittnar en våg av våld”*. Ja, man vill få det till att i Libyen härskar det *“blinda våldet”* som en följd av stamkonflikter. Återigen ses utlandet som något europeanerna främmande. Rasismen står åter till hands.

Men vad folk i Libyen gör – och detta skedde i begynnelsen med blotta händerna – är att frigöra sig från ett tyranniskt styre och röja undan allt vad som backat upp förtryckarstaten. Vad ska sådant kallas? Naturligtvis en revolution. För på den ena sidan står folkmassorna och på den andra har vi Khaddafis stat med vasallerna och legoknäcktarna med tunga vapen riktade mot värnlösa människor.

Ett är säkert. Vi kommer att få se än mer våld och gränslös brutalitet från tyrannen Khaddafi och hans drabanter. Men lika säkert är, folkmotståndet är inget *“kaos”*. För i ett samhälles omvälvning till ett med medborgerliga rättigheter, och för drägliga sociala villkor ska ett ovillkorligt stöd ges till dem som kämpar för de målen.

Begreppet *“kaos”* som massmedia återoppar kommer inte ur ingenstans. Det används av samma krafter i Väst som under årtal har sålt enorma mängder vapen i utbyte mot olja och gas, åt en regim som betecknat sig *“den gröna revolutionens vägvisare”*.

II. Det existerar emellertid en betydelsefull skillnad mellan vad som sker i de demokratiska revolutionerna i Tunisien och Egypten och de revolutionära händelserna i Libyen. Det är också lätt att se. Sammanbrottet i landet kommer entydigt inifrån. Det är en förtryckande polis- och militärmakt som krapaktigt upplöses i Libyen. Det är också därför som Västmakterna frågar sig, finns det någon grupp officerare och/eller ämbetsmän som kunde ta hand om en kontrollerad övergång, såsom i Tunisien och Egypten? Allt för att förekomma ett *“kaos”* dvs en utveckling utanför deras kontroll. Detta beroende på att banden mellan Khaddafiregimen och militären i USA och EU inte har varit så intima som i Tunisien och Egypten. Det är alltså ingen tillfällighet att fördömandena av morderna i Libyen som regeringarna i Väst har låtit höra den senaste tiden, har blivit så mycket starkare ju mer den despotiska makten har upplösts.

Den ene efter den andre av libyska ambasadörer har avgått, såsom den i Sverige, Indonesien och i Frankrike. Libyens FN-ambasadör Ibrahim Dabbashi talade den 21 februari om *“folk mord”* och *“bad världens länder att hålla ett öga på penningtransaktioner som sker från Libyen”*. Natten mot den 23 februari tog utrikesministern general Abdul-Fatah Yunis avsked. Han hade föregåtts av justisieministern (sic). Youssuf Sawani tidigare rådgivare åt Khaddafis son Saif al-Islam Khaddafi har också kastat in handuken.

Men dessa, det senaste dygnets överlöpare, har ingen trovärdighet som en garanti för en *“övergång”*, de tillhör samma klick som diktatorn. Fast i en *“ordnad övergång”* kommer de säkert att rekryteras på nytt. Dvs de, liksom alla tidigare ämbetsmän, kommer att erbjuda en *“kontrollerad övergångsregering”* sina tjänster i framtiden.

III. Det är just nu, vid sidan av krokodiltårarna över *“användandet av ett dispropotunellt våld”* (sic!) mot de demonstrerande, som det i USA och i EU förbereds för att *“den nya makten”* över oljan och gasen ska falla i *“goda händer”*. Det är dessa imperialistiska makternas intensioner i Libyen som ska förverkligas snarats möjligast. Det står dem också ett antal möjligheter till buds.

Men för dem som står på folkets sida, i dess kamp mot mördarna, står även möjligheter till buds.

De är * att underlätta införseln av medicinsk hjälp från Egypten. (Läkare har redan kommit. Sen den 24 februari har man fört in 24 ambulanser samt första hjälpsset.) * att bidra med födoämnen. * att skyddsplatser ordnas i Tunisien för libyer som har utsatts för Khaddafibrottlingarnas grymheter * att aktiva Khaddafianhängares medel omedelbart beslagtogs och att pengarna återbördas till det libyska folket. * att alla handelskontrakt som slutits med den libyska regeringen sägs upp. * att inköp av olja och gas upphör genast. * att vapenleveranser stoppas. * att tydliga varningar ges alla och envar att inte låta sig värvas av Khaddafiregimen.

Detta kommer att hjälpa libyerna att hålla stånd mot imperialistiska manövrar och vara de folkliga frihetssträvandena behjälpliga. Och för att stoppa vad som redan kostat tusentals liv;

IV. Men det är inte enbart imperialistiska manövrar som måste motverkas, även en del politiska manövrar som motverkar det libyska folkets frihetskamp måste klargöras. Såsom bl.a. det venezulianska sändebudets i Schweiz.

På den bolevarianska regeringens av Venezuela hemsida förklarade ambasadören den 1 september 2009 "*Han [president Hugo Chavez Frias Rafael] är anhängare av Muammar Khaddafi, som försöker skapa en verklig utveckling, en verklig socialism, en libysk socialism, något som få länder har åstadkommit*" Chaves hänvisade, i samma uttalande, också till "*andra relevanta socialistiska förebilder*" såsom Nassers och Fidel Castros.

Och sannerligen Fidel Castro har inte tvekat. Den 21 februari 2011 förklarade han "*det kommer att ta tid att få klarhet i vad som är sant och vad som är lögn eller halvsanning av vad som sägs i denna kaotiska situation (sic) i Libyen*". Och han drar sin slutsats "*Det värsta vore att nu tiga om de orätter som NATO är på väg att begå mot det libyska folket. Ledningen för denna krigiska organisation drivs att göra det. Vi måste fördema det.*"

Med andra ord, brådskan för Castro handlar inte om att förhindra ett blodbad från överste Khaddafis "*säkerhetstrupper*" med att säga "*stöd folket i Libyen*". Utan vi ska protestera mot en möjlig NATO intervention att "*ockupera Libyen*" För att situationen – såsom just västmedia beskriver den – är för "*kaotisk*".

Fidel Castro citerar, för att stödja sin sak, den venezuleanska utrikesministern Nicolas Maduro, som vill att libyerna "*vid utövandet av sin suveränitet, skulle finna en fredlig lösning på sina svårigheter, som kunde bevara det libyska folkets och nationens integritet, utan inblandning av imperialismen ...*" Men hur ett undertryckt folk, som fått betala med otaliga tortyoffer, som fösts ihop likt flyktingar i fångläger (betalda av Italien och Europa), som saknar en författning vilken klargör plikter och rättigheter, som inte har rätten att bilda politiska partier, fackföreningar eller en fristående press, ska utöva sin suveränitet, därom är han tyst. Eller rättare sagt; hans människokärlek är skenbar, hans reella omsorg rör den egna "*bolevarianska revolutionen*"

Allt detta är desto viktigare att påminna om, eftersom Muammar Khaddafis pris för mänskliga rättigheter, som utdelats sen 1988, har getts uppmärksamhet och haft ett inflytande över människors ställningstaganden. Priset ska hedra "*personer och organisationer som spelat en betydelsefull roll i att befrämja de mänskliga rättigheterna*" 1998 fick Fidel Castro priset. År 2000 fick den ännu inte till boleviansk president valda Evo Morales det, tillsammans med Centre européen pour le tiers-monde (CETIM) i Genève. 2004 gick priset till Venezuelas president Hugo Chavez och 2009 till Nicaraguas president Daniel Ortega. Alla kom utan förbehåll och gav därmed sitt stöd åt Khaddafi. Denna "*realistiska politik*", som naturligtvis inte spelar någon större roll för arbetarna och folkmassorna i dagens Libyen, har dock fortfarande ett inflytande i den organiserade vänstern.

V. Ekonomin i Libyen har råkat i kris Ett av skälen är att stor del av infrastrukturens uppbyggnad men även annan byggnation har haft sin arbetskraft utifrån. Det är 60 000 bangladeser, 30 000 filippinier, 23 000 thailändare, 18 000 indier, 33 000 kineser för att inte tala om alla egyptier och tunisier. Det är dessa arbetare som nu flyr landet *en masse*. En del av olje- och gasexporten är idag

utanför regimens kontroll i östra Libyen. Regimen har förlorat ena benet.¹

Khaddafis intensiva utnyttjande av allianser med olika stammar (såsom warfalla, kaddafa, maghariba, zintan osv.) i uppbygget av sin makt och i fördelningen av poster var för att omväxlande bekämpa olika grupper i landet. Men det vore djupt felaktigt att beskriva landet som "uppdelat i stammar". En sådan "beskrivning" är förenklad och har mer att göra med imperialistiska makters dagsintresse av en splittra och härska teknik än av någon verklighet.

VI. Det var befolkningen i östra Libyen (landsdelen Cyrenaika med städerna Tobruk, Benghazi ...) som inledde striden mot de lokala myndigheterna. Idag har striden spritt sig till landets västra del (Tripolitanien och Fezzan). En strid som Khaddafi den 24 februari bedyrade är ett verk av al-Qaida. Och han har fortfarande tömmarna för att kunna beordra den 23:e brigaden under sonen Khamis al-Khaddafis ledning att starta ett blodbad. Ahmed al-Khaddafi Dam en av Khaddafis kusiner, överste och en av topparna i regimen som har brutit med honom säger att det är för de "allvarliga skändningarna av de mänskliga rättigheterna" Den tidigare justitieministern Mustafa Abdel Galil har varnat för att Khaddafi kan vara beredd att använda kemiska vapen och begå ett folkmord. Det säger Alain Gresh på sin *Monde diplomatique* blogg.

Vad som nu står på dagordningen för demokrater i Västländerna, liksom 'i den arabiska världen', är att visa det libyska folket solidaritet i dess frihetskamp. Att isolera Khaddafiregimen och utbreda solidariteten och göra den allt synligare. Och att i Europa motverka den halvt-om-halvt rasistiska hållningen som riktas mot flyktingarna.

La Breche (Lausanne) den 26 februari 2011. Översättning Per-Erik Wentus.

¹ Det Internationella energiorganets (IEA, International Energy Agency) chefekonom Fatih Birol sa måndagen den 28 febr. 2011 att av Libyens oljeproduktion på 1,6 miljoner fat levereras idag endast hälften. Och av exportens 1,3 miljoner fat levereras likaså endast hälften. (ö.a.)